

καλλιτέχνης
ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΑΒΡΑΣ

αρχιτέκτονας
ΛΟΥΪΣΑ ΜΑΘΙΟΥΡΑΚΗ

αρχιτέκτονας
ΜΑΡΙΑ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

αρχιτέκτονας
ΦΩΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΪ

αρχιτέκτονας
Α.Λ. ΛΑΜΠΡΟΥ

αρχιτέκτονας
ΤΑΣΟΣ ΝΙΚΑ

αρχιτέκτονας
ΔΑΝΙΕΛ ΝΑΘΟΥΛΑΚΗΣ

αρχιτέκτονας
ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΔΑ

αρχιτέκτονας
ΠΟΡΤΟΣ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗΣ

αρχιτέκτονας
ΔΗΜΗΤΡΑ ΧΑΛΙΔΑ

αρχιτέκτονας
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΟΣ

αρχιτέκτονας
Τ.Α. 296 22 47

αρχιτέκτονας
296 13 23 - 345 28 57

αρχιτέκτονας
771.03.70 - 725.05.52

αρχιτέκτονας
Rue Fossart 115

αρχιτέκτονας
1040 Bruxelles

αρχιτέκτονας
T.A. 232 53 23

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

ΤΟΥ
ΜΠΑΜΠΗΣ ΤΣΙΚΑΛΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΕ
ATELIER
THEATRAL
DES
INSTITUTIONS
EUROPEENNES

ελληνική
θεατρική
ομάδα

17,
18, 19
και 20

Ιανουαρίου
1997

(ώρα 8.15 π.μ.)

PIECES DES BEAUX-ARTS
(Petit Théâtre)
Rue Ravenstein, 22
1020 Bruxelles

13/1/1997

Το πρώτο έργο του Μπάμπη Τσικληρόπουλου που είδα ήταν "Ο Κύριος" το χειμώνα του 1988-1989 στο θέατρο "ΣΤΟΑ" του Θανάση Παπαγεωργίου. Εκείνο που μου άρεσε και τράβηξε την προσοχή μου εκείνη την εποχή ήταν ότι τα πρόσωπα του έργου άλλαζαν μορφή. Όταν διάβασα τον "Κήπο με τα Χελιδόνια" έκανα πάλι την ίδια διαπίστωση. Ο Χαραλαμπίκης (ο κεντρικός ήρωας του έργου) παίζει πολλούς ρόλους: το θείο Αντώνη, τη Χρυσούλα, τον ψυχίατρο. Αλλά και τα άλλα πρόσωπα του έργου, μπαίνοντας στο παιχνίδι του Χαραλαμπίκη, τον βοηθάνε παίζοντας και αυτά ένα ρόλο: ο Σταύρος παίζει το θείο Αντώνη, η Φρόσω τη μάνα. Στον "Κήπο με τα Χελιδόνια" βρισκόμαστε στην αίθουσα "ψυχαγωγίας" ενός δημόσιου ψυχιατρείου παραμονή Χριστουγέννων. Παρουσία της Μαρίας, κοινωνιολόγου, οι ψυχασθενείς, Σταύρος και Δήμητρα, στολίζουν το δέντρο. Δύο άλλοι τρόφιμοι, η Φρόσω και ο Χαραλαμπίκης έρχονται αργότερα και από εκεί ξεκινά η όλη υπόθεση του έργου. Ο Χαραλαμπίκης, ο μόνος που περιμένει κάποιον να έρθει να τον δει (οι άλλοι δεν έχουν κανένα) αποκαλύπτει στη Φρόσω τα μυστικά της ζωής του: την αγάπη του για τη Χρυσούλα και το καναρίνι και το μίσος του για τον θείο Αντώνη που, σε συνωμοσία με την Χρυσούλα, τον έβαλε στο "τρελάδικο". Σε μια στιγμή η Φρόσω παίζει το ρόλο της μάνας και δίνει την ευκαιρία στο Χαραλαμπίκη να πει όσα σκέφτεται και νιώθει. Ο "Κήπος με τα Χελιδόνια" είναι ένα παιχνίδι. Ένα παιχνίδι ανάμεσα σε τέσσερις "τρελούς" που όμως πολλές φορές λένε σπουδαίες "αλήθειες". "Από μικρό κι από τρελό μαθαίνεις την αλήθεια", λέει και η παροιμία. Με τον Μπάμπη Τσικληρόπουλο συμπληρώνουμε σιγά-σιγά την πινακοθήκη του σύγχρονου ελληνικού θεάτρου. Το έργο σίγουρα δεν είναι η ευχάριστη δίωρη κωμωδία που θα μας κάνει να γελάσουμε χωρίς να σκεφτούμε. Αλλά η ζωή είναι έτσι φτιαγμένη που συχνά πίσω από το γέλιο κρύβεται ένα δάκρυ. Ας ελπίσουμε ότι μετά τον Θανάση Παπαγεωργίου, τον Γιώργο Διαλεγμένο, τον Κώστα Μουραελά ο Μπάμπης Τσικληρόπουλος θα μας βοηθήσει μέσα από τον *κήπο* του να προχωρήσουμε λίγο πιο πέρα.

Γιάννης Γαβράς



Μπάμπης Τσικληρόπουλος

Το "COGITO" και η ιστορία της τρέλας

(του Ζακ Ντερντά)

απόσπασμα

Πιθανώς κάποια μέρα δεν θα ξέρουμε πια καλά τι μπορεί να ήταν η τρέλα. Η φυσιογνωμία της θα κλειδωθεί στον εαυτό της μην επιτρέποντας πλέον να αποτυπωγραφικήσουμε τα ίχνη που θα έχει αφήσει. Άραγε αυτά τα ίχνη για ένα αδαές βλέμμα μπορεί να είναι τίποτε άλλο από αυτά μαύρα στιγμάτα; Το πολύ πολύ θα αποτελούν μέρος διαμορφώσεων που κι εμείς τώρα δεν θα μπορούσαμε να διακρίνουμε, αλλά στο μέλλον θα είναι οι απαραίτητοι φακοί μέσω των οποίων θα είμαστε αναγνώσιμοι, εμείς και ο πνευματικός μας πολιτισμός. Ο Αρτώ θα ανήκει στο έδαφος της δικής μας γλώσσας και όχι στη ρήξη της: οι νευρώσεις θα ανήκουν στις συστατικές μορφές (και όχι στις παρεκκλίσεις) της κοινωνίας μας. Όλα όσα νιώθουμε σήμερα ως όριο ή αλλόκοτο ή ανυπόφορο, θα έχουν ξαναβρεί τη γαλήνη του θετικού. Και αυτό που για μας σήμερα υποδηλώνει αυτή την Εξωτερικότητα διατρέχει τον σοβαρό κίνδυνο να υποδηλώνει κάποια μέρα εμάς τους ίδιους.

Το μόνο που θα παραμείνει θα είναι το αίνιγμα αυτής της Εξωτερικότητας. Ποια ήταν λοιπόν θα αναρωτηθούμε, αυτή η αλλόκοτη περιχαράκωση που ίσχυσε από τα βάθη του Μεσαίωνα μέχρι τον 20ο αιώνα και πιθανώς πέρα από αυτόν; Γιατί ο δυτικός πολιτισμός εξώθησε στις ακρότητες αυτό ακριβώς όπου θα μπορούσε να αναγνωρίσει τον εαυτό του -ή όπου όντως τον αναγνώρισε με πλάγιο τρόπο; Γιατί δήλωσε καθαρά ήδη από τον 19ο αιώνα, αλλά επίσης από την κλασική εποχή, ότι η τρέλα ήταν η απογυμνωμένη αλήθεια του ανθρώπου, και παρά ταύτα την τοποθέτησε σε έναν ουδέτερο και χλωμό χώρο όπου παρέμενε σχεδόν εκμηδενισμένη; Γιατί αποδέχθηκε τα λόγια του Νερβάλ ή του Αρτώ, γιατί ξαναβρήκε τον εαυτό της σε αυτά και όχι σε αυτούς;

Έτσι θα μαραθί η ζωηρή εικόνα του φλογερού Λόγου. Το πολύ οικείο παιχνίδι να καθρεφτιζόμαστε στην άλλη άκρη του εαυτού μας πάνω στην τρέλα και να αφαιρούμε φωνές που απόμακρες, μας λένε από πολύ κοντά τι είμαστε. αυτό το παιχνίδι, με τους κανόνες του, τις τακτικές του, τις επινοήσεις του, τις δολιότητες του, τις ανεκτές παρανομίες του, δεν θα είναι πλέον και για πάντα παρά μια περίπλοκη τελετουργία οι σημασίες της οποίας θα έχουν γίνει στόχτη. Όπως οι μεγάλες τελετουργίες ανταλλαγής και ανταγωνισμού μέσα στις αρχαϊκές κοινωνίες. Όπως η

αμφίλογη προσοχή που ο ελληνικός Λόγος έδειχνε στους χρησμούς του. Ή όπως ο δίδυμος θεσμός, μετά τον 14ο χριστιανικό αιώνα, των πρακτικών και των δικών της μαγείας. Στα χέρια των ιστορικών πολιτισμών, θα απομείνουν πλέον μόνο τα κωδικοποιημένα μέτρα εγκλεισμού, οι τεχνικές της ιατρικής και από την άλλη μεριά η αιφνίδια, βίαιη σπλάκνιση της ομιλίας των αποκλεισμένων μέσα στη γλώσσα μας.

Ποιο θα είναι άραγε το τεχνικό έρεισμα αυτής της μετατροπής; Μήπως η δυνατότητα της ιατρικής να θεραπεύσει τη νοητική ασθένεια όπως κάθε άλλο οργανικό πάθημα; Η ακριβής φαρμακολογική παρακολούθηση όλων των ψυχικών συμπτωμάτων; Ή ένας επαρκώς αυστηρός καθορισμός των παρεκκλίσεων της συμπεριφοράς ώστε η κοινωνία να έχει το περιθώριο να προβλέψει για καθεμιά από αυτές τον τρόπο εξουδετέρωσης που της αρμόζει; Ή άλλες τροποποιήσεις από τις οποίες, πιθανώς, καμία δεν θα καταργήσει πραγματικά τη νοητική ασθένεια, αλλά όλες θα έχουν σκοπό να εξαλείψουν από τον πολιτισμό μας το πρόσωπο της τρέλας;

Γνωρίζω πολύ καλά ότι εκφράζοντας αυτή την τελευταία υπόθεση, αμειοβητώ κάτι κοινώς αποδεχτό: ότι οι πρόοδοι της ιατρικής θα μπορέσουν να εξαλείψουν τη νοητική ασθένεια, όπως τη λήπια ή τη ουματίωση· αλλά θα απομείνει ένα πράγμα, η σχέση του ανθρώπου με τις φαντασιώσεις του, με την ανημπόρια του, με την ασύμμετρη οδύνη του, με το νυχτερινό του σκέλεθρο· ότι άπαξ και τεθεί εκτός κυκλοφορίας το παθολογικό, η σκοτεινή σχέση του ανθρώπου με την τρέλα θα αποβεί η μνήμη άνευ ηλικίας ενός κακού που εξαλείφθηκε ως ασθένεια, αλλά επιμένει ως δυστυχία. Η αλήθεια είναι ότι αυτή η ιδέα προϋποθέτει ανάλωστο εκείνο που, αναμφίβολα, είναι το πιο πρόσκαιρο, πολύ πιο πρόσκαιρο από τις επιβιώσεις του παθολογικού: η σχέση ενός πολιτισμού με εκείνο ακριβώς που αποκλείει, και ακριβέστερα η σχέση του δικού μας με αυτή την αλήθεια απρεπής, που απόμακρη και αντίστροφη την ανακαλύπτει και την επικαλύπτει μέσα στην τρέλα.

(Πηγή: "ΤΡΕΛΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ" (Ζακ Ντερντά- Μισέλ Φουκώ σε μετάφραση Κωστή Παπαγιώργη - Εκδόσεις ΟΛΚΟΣ/ΜΙΚΡΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝ - ΑΘΗΝΑ 1996)

ΜΠΑΜΠΗ ΤΣΙΚΛΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο κήπος με τα χελιδόνια

Σκηνοθεσία: Γιάννης Γαβράς
Σκηνικά: Λουτσάνα Μαθιουδάκη
Φωτισμοί: Roger de Rijk
Φροντιστής
ήχου και φώτων: Φραγκίσκος Νικολιάν
Μακιγιάζ: Μαρία Μιχελογιαννάκη
Φροντιστής σκηνής: Απόστολος Ιωακειμίδης
Λόγος: Θόδωρος Κασάπης

ΠΑΙΖΟΥΝ (με σειρά εμφάνισης):

ΣΤΑΥΡΟΣ:	Γιώργος Στρογγύλης
ΜΑΡΙΑ:	Λίλη Λαμπρέλλη
ΔΗΜΗΤΡΑ:	Μιμή Χαλκιά
ΦΡΟΣΩ:	Μαρία Πατακιά
ΧΑΡΑΛΑΜΠΑΚΗΣ:	Τάσος Νυχάς
ΖΑΜΠΕΤΑΣ:	Βασίλης Μαθιουδάκης

Η επιλογή της μουσικής έγινε από το σκηνοθέτη.
Τα κοστούμια της Φρόσως και του Χαραλαμπάκη είναι του οίκου
COSTHEA.
Η κατασκευή των σκηνικών έγινε από τον Thierry DUPONT.

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη. Μετά το πρώτο μέρος γίνεται
διάλειμμα 10 λεπτών.
Διάρκεια του έργου 1 ώρα και 50 λεπτά.

Βιογραφικό σημείωμα του συγγραφέα

Ο *Μπάμπης Τσικληρόπουλος* γεννήθηκε το 1939 στον Πύργο της Ηλείας, αλλά δεν έμαθε ακόμα γιατί.

Εδώ και 15 χρόνια ζει σ'ένα χωριουδάκι του Πηλίου, μεταξύ βουνού, θάλασσας και έμπνευσης.

Ό,τι γράφει το σπούδασε στους δρόμους, στις γειτονιές, στα μαγαζιά της νύχτας και στα βιβλία. Αγαπάει τα θύματα με μανία και σε όλα τα έργα του παίζουν τον πρώτο ρόλο.

Έχει γράψει τα παρακάτω:

ΘΕΑΤΡΙΚΑ:

Η ΕΚΠΑΞΗ: 1969, Πειραματικό Θέατρο Μαρτίτας Ριάλδη, σκηνοθεσία Κωστής Ζώης

ΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ: 1977, Κ.Θ.Β.Ε., σκηνοθεσία Μαίρη Βοστατζή

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ: 1977, Κ.Θ.Β.Ε., σκηνοθεσία Μίνως Βολανάκης

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ: 1982, Θίασος "Μάσκες", σκηνοθεσία Έρση Βασιλακώτη

ΟΙ ΚΕΡΑΤΑΔΕΣ: 1982, Θέατρο ΟΡΒΟ, σκηνοθεσία Φώτης Λαζαρίδης

ΛΕΓΕ ΜΗΤΣΟ: 1982, Θέατρο Ακρόαμα (μαζί με τον Ευθυμιάδη και Σκούρτη), σκηνοθεσία Γ.Σκούρτης

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΘΕΑΤΕΣ: 1985, Θέατρο Ακροπόλ, σκηνοθεσία Φώτης Μεταξόπουλος

Ο ΚΥΡΙΟΣ: 1987, Θέατρο Στοά, σκηνοθεσία Θανάσης Παπαγεωργίου

ΣΑΛΤΟ ΜΟΡΤΑΛΕ: 1991, Κ.Θ.Β.Ε., σκηνοθεσία Πέπη Οικονομοπούλου

ΚΡΑΥΓΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ: Θέατρο της Πόλης, σκηνοθεσία Γ.Διαμαντόπουλος

ΩΧ ΤΑ ΝΕΦΡΑ ΜΟΥ: 1994, Θέατρο Μάσκες, σκηνοθεσία Γ.Χριστοφιλάκης

Ο ΚΗΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ: 1995, Θέατρο ΚΝΩΣΣΟΣ, σκηνοθεσία Γ. Χριστοφιλάκης

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Αποδέσμευση, Τα Απομνημονεύματα Ενός Εμβρύου, Διακόσια Χρόνια Ξενητιάς, Η Οδύσσεια του Μήτσο, Ο Βαρόνος

ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΙΔΙΚΑ

Στο Νησί της Φώκας Μονάχους-Μονάχους, Στο Νησί των Κουνελιών, Στο Νησί της Χελώνας Καρέτα-Καρέτα, Τα Χριστούγεννα Ενός Χαμένου Σκύλου.

ΣΕΝΑΡΙΑ

ΤΑ ΒΑΠΟΡΑΚΙΑ, σκηνοθεσία Παύλος Τάσιος

Και το τραγούδι:

"Και συ Ελένη και κάθε Ελένη", με τη Χαρούλα Αλεξίου.



Προσεχή έργα της ομάδας μας

Προηγούμενες παραστάσεις της ομάδας μας

1. Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 85, Βρυξέλλες
2. Εσωτερικές Ειδήσεις, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 86, Βρυξέλλες και Ιούνιος 86 Λουξεμβούργο
3. Εκκλησιάζουσες, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 87, Βρυξέλλες
4. Νταλίκι, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 87, Βρυξέλλες
5. Φαύστα, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 89, Βρυξέλλες
6. Τα τέσσερα πόδια του τριπτεζιού, του Ιάκ.Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 91, Βρυξέλλες
7. Τα μονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους, του Δ.Κορομηλά και Αίτηση σε γάμο, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 92, Βρυξέλλες
8. Θεσμοφοριάζουσες, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 93, Βρυξέλλες
9. Άντι Γεια, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 94, Βρυξέλλες
10. Ο τυπικός παράγων, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 94, Βρυξέλλες
11. Μάννα , μητέρα, μαμά, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 85, Βρυξέλλες
12. Ματίας ο Πρώτος, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 95, Βρυξέλλες
13. Το Ενωδρείο, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 96, Βρυξέλλες.

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλίκι" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

Ο Σιμιγδαλένιος του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, έργο για μικρούς και μεγάλους (30 Μαΐου - 1 Ιουνίου 1997).



Το παιχνίδι της τρέλας και της φρονιμάδας του Γιώργου Θεοδοκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, έργο για μεγάλους και μικρούς (8 - 10 Δεκεμβρίου 1997).

